

Cơ Giới Khách

Chương 137 : Chương 137: Một buổi sáng đẹp trời

Không khí sớm mai thật tươi mát, trong bộ đồ mới, mà vô tình cũng là màu đen.

Vương Lang kéo ghế, gọi một tô mì lớn, nhiều hành nhiều nước béo, trứng sơ, nhiều tiêu và một chén nước ăn thêm.

Đèn đường có cái còn chưa tắt, người người tắt bật. Sáng nay trời khá lạnh, vĩa hè ven đường tụm từng tốp các nhóm đàn ông ngồi trên cái ghế gỗ nhỏ, bên cạnh cái bàn nhỏ, uống trà, kéo thuốc.

Mấy phụ nhân dọn hàng xong xui thì tranh thủ chưa có khách, nuốt nhanh bữa sáng rồi tô trét nhanh chút phấn. Trời lạnh, da mặt tái nhợt - son phấn dù là đồ rẻ tiền, có cũng hơn không.

Vương Lang tới sớm, lão bản vẫn chưa mở hàng, hắn cũng không vội, trà loãng mà nóng cũng tốt, hắn thành thơi nhìn lão bản nhào nặn cục bột.

Quán nhỏ được có hai cái bàn với dăm ba cái ghế. Lưng ông lão còng còng cụi cụi không biết là đang nhanh hay chậm, có lẽ ông cũng đang thành thơi.

Một cục bột chia làm hai, một bỏ ra, một giữ lại.

Cục giữ lại tiếp tục chia làm hai, rồi làm bốn, làm tám. Thêm bột khô, thêm trứng, chia tiếp. Cứ chia như vậy đến khi ra sợi mì nhỏ hơn chiếc đĩa.

_ Cậu nói là nhiều nước béo à?

Vương Lang vô thức gật đầu.

_ Đừng, buổi sáng ăn vậy là không tốt. - Ông lão khua cái vá múc nước trong đổ vào tô.

_ Nhiều cái gì nữa nhỉ?

_ Hành với tiêu.

Ông lão gật gật, chỉ thêm tiêu thôi, hành thì không.

Đặt cái tô xuống, ông chủ hờ hững với lời cảm ơn của Vương Lang, lom khom nhét thêm mấy khúc củi vụn vào lò.

Vương Lang rút đũa, hăn đói lắm rồi.

_ Ông chủ, mì hôm nay không được dai đó nha, chặt cho đĩa thịt đi.

Giọng nói đó là của người đang ăn tô mì vừa mới ở trước mặt Vương Lang.

Cầm hai que đũa trên tay, Vương Lang chưng hửng nuốt nước miếng nhìn tô mì nhẽ ra là của mình đang cạn rất nhanh.

Một bên im lặng nhìn, một bên nhồm nhoàm nhai.

Ông lão chủ quán hờ hững. Trụng thêm vắt mì mới:

_ Hồi nãy cậu nói là nhiều nước béo à?

_ Với lại nhiều hành nhiều tiêu. - Vương Lang uống nhiều trà làm chi giờ sốt ruột thật rồi.

Tô mì mới bung ra, chỉ có nhiều tiêu. Đặt xuống bàn là biến mất, cũng là Vương Lang chậm, hay do người kia quá nhanh.

_ Còn đĩa thịt thêm nữa, nhanh đi ông chủ.

Nhìn người kia ăn, lỡ mì có ngon thật thì cũng không cần phải tỏ rõ ra như thế chứ.

Vương Lang ngồi đó với đôi đũa trong tay, sự biến mất của tô mì nhanh hơn khả năng nhìn của hẳn.

Rột rột,.. Người kia húp tô mì đầu tiên tới hột nước cũng không chừa lại. Tô mì thứ hai cũng thế.

_ Hình như hồi nãy cậu nói là nhiều nước béo đúng không?

_ Không, tô bình thường là được rồi. - Vương Lang bắt đầu hồ nghi về sự dân chủ của ông lão bán mì.

Rút kinh nghiệm đợt một và hai, Vương Lang hai tay đỡ lấy tô mì trước khi nó chạm xuống mặt bàn.

Hắn đã thành công.

_ Làm đĩa thịt thêm liền đi ông chủ.

Trong một khoảng khắc hắn hờ tay, tô mì đã đoàn tụ với hai tô trước.

_ Hình như hồi nãy, cậu nói gì nhỉ, à, nhiều nước béo đúng không?

_ Không, tôi không có kêu mì, uống trà là được rồi.

À, ông lão gật gù.

Một tô mì không nhiều tiêu được mang ra.

_ Đĩa thịt thêm nữa ông chủ.

Tô thứ năm mang ra.

_ Thịt thêm.

Thứ sáu, bảy, tám..hai mươi, ba mươi. Thịt thêm, thịt thêm, thịt thêm...
Luôn quên thịt thêm.

_ Thôi no rồi, không cần thịt thêm nữa đâu.

Người kia đứng dậy. Vương Lang ngẩn đầu mà nhìn, đó là một trung

niên, không biết? Trong đầu Vương Lang hiện lên suy nghĩ. - Người này có quan hệ họ hàng gì với tên khổng lồ Trương Phóng kia không.

_ Mì ngon nhỉ? Là vị trung niên oai vệ đó nói với Vương Lang. " Như cũ nha ông chủ. " là vị trung niên to lớn đó nói với ông lão chủ quán. "Cùng với cái vổ vai kế tiếp: " cảm ơn tiểu huynh đệ!". Rồi vị đó biến mất.

Vương Lang nhẹ hết cả người. Vừa rồi trong vô thức hẳn chịu sức ép rất lớn, hoặc là, không có sức ép, hẳn cũng không rõ.

Dù sao người không còn là tốt. Vương Lang thở ra một hơi rồi tươi tắn gọi lớn.

_ Cho một tô mì bình thường, ông chủ.

Hết rồi! Ông chủ đang khèo mấy que củi,đáp không cần quay đầu.

Hết rồi? Vương Lang vuốt mặt.

Ông chủ không đáp, chỉ gật đầu khẳng định.

Vương Lang chưa bao giờ thấy cuộc sống trở nên khó khăn đến như vậy.

_ À, (ông chủ như sực nhớ ra điều gì) còn một đĩa thịt thêm, cậu ăn không.

Tia sáng cuối đường hầm, ăn, đương nhiên là ăn.

Và hấn ăn, không phải nói khoác, tâm cảnh mà không kịp cảm thì hấn nuốt luôn lưỡi rồi. Nhưng chuyện đó không quan trọng.

Bỏ qua cảm giác của hấn về mỹ vị.

Bỏ qua sự thay đổi đột biến của tổ chất cơ thể, ví dụ như việc hấn vừa cao thêm nửa gang tay, hay cơ bắp phình to hơn.

Bỏ qua sự thỏa mãn của tâm nhãn khi hòa hợp hơn với việc điều khiển ở cấp tế bào.

Bỏ qua việc mấy vết sẹo cũ vừa biến mất.

Hay việc thằng tâm ma vừa nốc một liều thuốc mê.

Đi thẳng vào chuyện chính, Vương Lang lúc này đã gần hiểu ý nghĩa của cái võ vai thân tình vừa rồi:

_ Tại sao tôi phải trả tiền 30 tô mì đó, tôi đâu có ăn đâu.

Ông chủ già yếu im lặng.

_ Thật sự tôi đâu có quen biết ông ta, mà hình như ông ta là khách quen, lần sau tới lại thì ông chủ đòi tiền là được rồi.

Ông chủ già yếu tội nghiệp im lặng:

_ Tôi không có nhiều tiền ở đây đâu,

Cặm cùi vất vả, trời lại lạnh, ông chủ già yếu tội nghiệp rung rung im lặng.

_ Thôi được rồi, bao nhiêu, tôi trả.

....

_ Trời, đâu ra cái giá đó, cọng mì chứ đâu phải râu rồng, mà rồng nướng nguyên con cũng không có cái giá đó.

....

_ Lương thiện chút đi ông chủ.

...

_ Cuộn vải đỏ nào?

....

_ À cuộn vải ruy băng này, vậy thì được, nè, hết nợ nha.

...

_ Tôi không biết, tự nó bay về, tôi có làm gì đâu. Ông chủ giữ chắc lại

nè.

....

_ Thấy chưa, thật sự là nó tự bay về. Tôi không làm gì hết.

Gương mặt già nua của ông chủ dăm chiêu, rồi ngạc nhiên, tay rung rung chỉ về phía sau của Vương Lang.

Hắn phản xạ quay đầu lại. Có gì đâu? Hình như đèn đường vừa tắt. Đúng thôi, trời sáng rõ rồi mà.

_ Có chuyện gì vậy ông...

Khi hắn nhìn lại thì tất cả đã biến mất, bàn, ghế, bình trà, xe mì, lò lửa,.. đương nhiên là cả ông chủ già cả kia nữa. Tới mùi nước lèo cũng biến mất.

Lạnh hết người, chính là cảm giác rung lạnh toàn thân.

_ Cô, cho hỏi cái ông chủ quán bán mì ở chỗ này..

_ Quán mì? Quán mì nào. Con đường này không cho bán đồ ăn, muốn ăn sáng thì đến ngã tư đằng kia.

_ Vâng, cảm ơn.

Vương Lang bước đi với cảm giác rung lạnh toàn thân. Việc này.. Việc

vừa rồi.. Có thật không nhỉ?

Không biết, chỉ biết là bộ y phục này đã chật hơn so với lúc vừa chôm được.

Mà đó là việc của tâm nhãn, lúc này nó vẫn im lặng không có phản ứng gì.

Lang thang, hay là tản bộ không mục đích, là việc ít thấy ở Vương Lang.

Loanh quanh mãi rồi cũng về tới nhà, gọi là chỗ làm cũng được.

Vương Lang dừng bước khi có người kêu tên hắn.

Chính là người đang ngồi trên vai tên khổng lồ Trương Phóng, cô bé Emily.

_ A Lang, A Lang, chị Aurora ơi, em bắt được A Lang rồi nè.

LINK Truyện:

Cơ Giới Khách <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/co-gioi-khach-3529939.html>

LINK Chương này:

Chương 137: Một buổi sáng đẹp trời <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/co-gioi-khach-3529939/chuong-137.html>